

den Henseende har jeg aldrig været uvil- lig til at anerkende den store Betydning, det f. Eks. har, at Afholdssagen har sat hele Drikkespørgsmaalet under Debat og lært Menneskene at leve bedre. Men man skal vogte sig for at tro, at dette er det ene fornødne. Talen om, at Danmark skulde være det mest drikfældige Land i Verden, bunder simpelthen i, at det her er mest Brændevin, der drikkes. Da imidlertid Brændevin ikke er den eneste Konsumgenstand, men der findes mange andre Former for Spiritusdrikning, viser det sig, hvis man vil undersøge den Række af spiritusforbrugende Lande, der overhovedet kan være Tale om, at Danmarks Plads i det højeste kan blive Nr. 3 eller 4, maa- ske 5. Det er altsaa ganske uretfærdigt at tale om Danmark som det mest drik- fældige Land i Verden.

Jeg vil ogsaa i Sammenhæng med, hvad den ærede Ordfører sagde, gerne fremhæve det urigtige i, at man, naar man vil lovgive paa dette Omraade, vil hævde, at man skal idømme Drankeren samme Straf for en begaaet Lovovertræ- delse som den ædru Mand. I saa Fald er- kender man ikke, at Alkoholismen er en Sygdom. Hvis man erkender, at Alkoho- lismen er en Sygdom, som gør Manden mere eller mindre utilregnelig, maa man tage det med i Betragtning ved Udmaal- ingen af Straffen.

Jeg vil derefter gerne sige et Par Ord til den højtærede Minister, der jo ikke mener i det foreliggende Lovforslag at kunne finde nogen som helst Klasse- forskel eller nogen som helst Bestemmelse, som kan medføre Fare for, at man kom- mer til at dømme den fattige strengere end den rige. Den højtærede Minister ud- talte, at han kunde ikke forstaa, hvorfor den fattige skulde være mere henvist til at beruse sig paa offentligt Sted eller Gade end indenfor fire Vægge. Det sidste kan han lige saa godt gøre som den vel- havende — oven i Købet meget billigere, saa sandt som det er billigere at drikke Brændevin, fjøede den højtærede Mini- ster til.

Jeg vil her gøre opmærksom paa, at det er just ikke altid Stedet, hvor man drikker, det drejer sig om, naar der er Tale om at overtræde Loven. Saa længe man holder Drikkeriet indenfor fire Vægge, er der altid nogen, der vil sætte sig i Be- vægelse for at mildne de ubehagelige Virk- ninger af Drikkeriet. Ikke alt, eller ret- tere sagt, meget lidt af det, som foregaar indenfor fire Vægge, faar Offentligheden

Løjlighed til at kontrolere, men saa snart Rusen præsenteres paa en Gade, bliver det noget helt andet. Der er Forholdet unægtelig det, at medens den velhavende ikke behøver at præsentere sin Rus, er den fattige næsten altid nødt dertil, idet han ikke har Penge til at leje sig en Droske at køre sin Køfert hjem i, hvilket den rige kan gøre. Denne Forskel ligger ganske simpelt i den sociale Forskel, og Loven vil derfor altid ramme den fattige haardere end den rige. Hvis den højt- ærede Minister ikke kan se dette, tror jeg, det er, fordi han ikke rigtig har Syn for det praktiske Liv, men ser for meget paa Sagen fra et Juristsynspunkt. Kender man det praktiske Liv, vil man finde, at me- dens der er Sne af fattige, som ville blive ramte af Lovparagraffen, fordi de ikke kunne undgaa at præsentere deres Rus for Offentligheden, er der meget faa rige, som risikere at blive straffede med en Maanedes simpelt Fængsel efter denne Lov. Den højtærede Minister slipper der- for ikke bort fra, at her faktisk ytrer sig en Klasseforskel, som man har Lov at pege paa og søge at komme bort fra, hvis man overhovedet paa nogen Maade kan lovgive paa dette Punkt.

Jeg skal til Slutning sige, at den sted- fundne Forhandling, som ganske falder sammen med, hvad der sidste Gang ud- taltes om dette Lovforslag, alligevel for mig staar som et Udtryk for, at man utvivl- somt maa kunne naa noget her. Navnlig mener jeg, at det, som er Hovedsagen i Lovforslaget, Helbredelsesanstalterne, maa kunne samle alle. Der vil jeg sige i Mod- sætning til det ærede Medlem fra Born- holm, at jeg er absolut ikke tilfreds med, at man vil henvise Alkoholister til private Anstalter. Jeg tror, det er en aldeles bydende Nødvendighed, at man, hvad Lov- forslaget ogsaa kræver, faar Statshelbre- delsesanstalter for Mænd og Kvinder og gør den Sag til en Statssag, for at man i fuldkomnest Grad kan bidrage til at hjælpe og redde disse Mennesker. Saa længe man lader det være et privat Foretagende, har man ingen Garanti for, at Opgaven løses rigtigt. Jeg tror, jeg tør sige, at denne Tanke i det Udvalg, der arbejdede med Sagen sidst, var den mest fremherskende, og det skulde glæde mig overordentlig, om det ogsaa blev den, der slog igennem, naar Sagen er debatteret til Ende. Omkostnin- gerne kan man altid tale om. Det er muligt, de kunne sættes noget lavere end her foreslaaet. For mig er Hovedsagen ikke, om det koster noget mere eller mindre,